dinuile ja Eesti Vabariigi riikkondsusse vastuvõetuile, kuna teiste kohta pidi järgnema erikorraldus. Siseministri määrusega 24. jaanuarist 1927 laiendati seda võimalust, kohustades perekonnaseisuametnikke avama perekonnakirju ka üksikuile soovijaile. Siseministri määrusega 24. oktoobrist 1927 muudeti juhtnööride § 60 ja selle märkus ning tehti kohuseks alates 1. detsembrist 1927 avada perekonnakirju kõigi Eesti kodanike kohta, kelle abielu või laste sünd on registreeritud pääle seda tähtaega.

Perekonnaseisuameti tegevus.

8.	1926	1927	1928	1929	1930
Sünde registreeritud:					
Poeglapsi	202	228	226	214	282
Tütarlapsi	178	241	239	231	250
Kokku	380	469	465	445	532
Neist väljastpoolt linna	15	9	8	18	19
Abiellumis-sooviavaldisi saadud:					
Üldse	236	286	332	301	348
Neist väljastpoolt linna:					
Üks pool	40	45	50	53	94
Mõlemad pooled	32	18	9	11	14
Abielusid registreeritud:					
Üldse	196	234	259	254	283
Neist väljastpoolt linna:					
Üks pool	35	35	35	43	49
Mõlemad pooled	29	18	6	16	29
Väljastpoolt saadud abielukuulutisi ülespanemiseks	101	172	297	351	343
Abielulahutusi teatavaks võetud	—	—	11	7	13
Surmajuhtumeid registreeritud	322	570	579	710	587
Neist väljastpoolt linna	40	56	75	48	29
Perekonnaregistri lehekülgede arv aasta lõpul	396	1352	4753	8200	10800

Praegusel ajal on perekonnakirjade pidamine sunduslik kõigi isikute kohta, kes kuuluvad perekonda, kelle abielu või lapse sünd registreeritakse. Riigikohtu 14. märtsi 1931 juhatuskirja kohaselt on kohtus perekonna koosseisu kohta ainsa tõendina maksvad ainult omavalitsuse perekonnaseisuametniku poolt perekonnaregistri põhjal välja antud tunnistised.

Registreerimine perekonnaseisuametis on tasuta. Väljaantavailt tunnistisilt võetakse maksu à 50 senti.

Perekonnaseisuametnikena teotsevad Tartus pääle omavalitsuse perekonnaseisuametniku ka kõigi suuremate koguduste vaimulikud.

Vaimulike perekonnaseisuametnike tegevus on, võrreldes omavalitsuste perekonnaseisuametnikega, piiratum, sest seadus lubab neil regist-

Tartu I, lk. 59